

61

ZARZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 27 stycznia 1963 r.

w sprawie trybu uzgadniania cen artykułów i usług nietypowych produkowanych (świadczonych) dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa resortu komunikacji objęte planowaniem centralnym.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykułami nietypowymi w rozumieniu zarządzenia są wyroby nie objęte obowiązującymi cennikami i ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu.

2. Do produkcji mającej charakter jednorazowy (ust. 1) zalicza się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny.

3. Gdy w zarządzeniu jest mowa o artykułach nietypowych, oznacza to również i nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

4. Nietypowymi usługami (ust. 3) są usługi (roboty) nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia.

§ 2. Ceny nietypowych artykułów (§ 1), produkowanych dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa resortu komunikacji, uzgadniają w drodze porozumienia wykonawca z zamawiającym na zasadach określonych w zarządzeniu.

§ 3. 1. Podstawą do uzgodnienia ceny (§ 2) jest kalkulacja planowanego kosztu własnego, sporządzona przez wykonawcę po otrzymaniu zamówienia.

2. Kalkulacja planowanego kosztu własnego powinna być sporządzona według wzorów określonych zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 5 kwietnia 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen zbytu artykułów zaopatrzeniowych i in-

westycyjnych oraz cen robót o charakterze przemysłowym (Monitor Polski Nr 32, poz. 220).

3. W kalkulacji, o której mowa w ust. 1, należy uwzględnić zysk, jaki wykonawca osiąga z produkcji najbardziej zbliżonych artykułów typowych, jednak w odsetku nie wyższym niż przeciętny zysk osiągany z całości swej produkcji.

4. Jeżeli ceny artykułów typowych najbardziej zbliżonych do artykułu nietypowego (ust. 3) nie pokrywają kosztu ich produkcji, należy w kalkulacji artykułu nietypowego, uwzględnić zysk w wysokości 5%.

5. Przez produkcję najbardziej zbliżoną do produkcji danego wyrobu nietypowego rozumieć należy produkcję artykułu lub grupy artykułów dających się porównać z artykułem nietypowym pod względem przeznaczenia lub technologii wytwarzania.

6. Przeciętnym zyskiem osiąganym z całości produkcji (ust. 3) jest zysk zweryfikowany wykazany w ostatnim pełnym rocznym zamknięciu bilansowym.

7. Jeżeli zysk (ust. 6) jest wyższy od średniego zysku planowanego na dany rok w planach techniczno-ekonomicznych, za zysk, o którym mowa w ust. 3, uważa się zysk planowany.

§ 4. Jeżeli faktycznie osiągnięty zysk z produkcji nietypowej przekracza zysk określony w kalkulacji (§ 3) więcej niż o 3% w stosunku do kosztu produkcji, różnicę tę uważa się za zysk nieprawidłowy, podlegający przelaniu na zasadach i w trybie przewidzianych uchwałą nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1963 r. Nr 35, poz. 175).

§ 5. 1. Jeżeli artykuł nietypowy różni się od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, tylko zmianami w wykonaniu lub wyposażeniu, cenę artykułu nietypowego (§ 2) określa się, zwiększając lub zmniejszając cenę artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian, z uwzględnieniem przypadającej od tej różnicy stawki zysku osiąganey na artykule typowym.

2. Przepisy § 3 ust. 4—7 stosuje się odpowiednio.

§ 6. 1. W wyjątkowych przypadkach, np. przy nietypowych skomplikowanych remontach oraz produkcji skomplikowanych maszyn, urządzeń itp., gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, wykonawca sporządza jedynie kalkulację orientacyjną, na której podstawie ustala się w uzgodnieniu z zamawiającym wysokość limitu ceny artykułu nietypowego.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną ustala się na podstawie kalkulacji wynikowej kosztu z uwzględnieniem zysku, o którym mowa w § 3 ust. 3. Jeżeli cena określona na podstawie kalkulacji wynikowej jest wyższa od limitu ceny (ust. 1), za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

§ 7. 1. Kalkulację artykułu nietypowego (§§ 3 i 5) wykonawca przesyła zamawiającemu w ciągu 14 dni od dnia otrzymania zamówienia.

2. Jeżeli zamówienie dotyczy bardziej skomplikowanego artykułu nietypowego, termin opracowania kalkulacji (ust. 1) może być przedłużony w drodze pisemnego porozumienia wykonawcy z zamawiającym.

§ 8. 1. Uzgodnienie ceny (§ 2) następuje przez pisemne potwierdzenie przez zamawiającego w ciągu 7 dni od dnia otrzymania kalkulacji opracowanej przez wykonawcę.

2. W ciągu 7 dni od dnia otrzymania kalkulacji zamawiający może zgłosić na piśmie zastrzeżenia dotyczące poszczególnych pozycji kalkulacji lub ogólnej wysokości ceny z niej wynikającej.

3. Wykonawca w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń (ust. 2) zawiadamia zamawiającego o przyjęciu zastrzeżeń i uzgodnieniu ceny bądź o odrzuceniu zastrzeżeń i podtrzymaniu w całości lub w części ceny wynikającej z kalkulacji (§ 3 ust. 1).

§ 9. 1. W razie nieuzgodnienia ceny wykonawca i zamawiający zawiadamiają o tym nadzorujące je ministerstwa w terminie 7 dni: wykonawca — licząc od dnia wystania, a zamawiający — od dnia otrzymania pisma stwierdzającego, że cena nie została uzgodniona.

2. Zawiadomienie wykonawcy, skierowane do nadzorującego ministerstwa, jest równoznaczne z wnioskiem o ustalenie ceny, w związku z czym do zawiadomienia powinna być dołączona całość materiałów dotyczących uzgadniania ceny (§ 3 ust. 1 i § 8).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, cenę artykułu nietypowego ustala Minister Komunikacji w porozumieniu z ministrem nadzorującym zamawiającego.

4. Do ustalenia cen, o których mowa w ust. 3, upoważnia się dyrektorów zjednoczeń wiodących, zrzeszających uczestników porozumień branżowych. W tym przypadku jednostka resortu komunikacji będąca uczestnikiem danego porozumienia branżowego, wysyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1 i 2, do zjednoczenia wiodącego.

§ 10. Jeżeli porozumienie co do ustalenia ceny (§ 9 ust. 3 i 4) nie zostanie osiągnięte, cenę tę ustala Państwowa Komisja Cen, do której należy skierować wniosek o ustalenie ceny wraz z całością materiałów.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 1 sierpnia 1957 r. w sprawie trybu ustalania cen na produkty nietypowe i usługi nietypowe wykonywane przez przedsiębiorstwa podległe Ministrowi Komunikacji, świadczone w obrębie gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr 75, poz. 458).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Komunikacji: w z. *D. Tarantowicz*